

Arrest

nr. 125 796 van 19 juni 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 24 februari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 januari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 april 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 8 mei 2014.

Gelet op de beschikking van 15 mei 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juni 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat P. LYDAKIS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat er geen geloof kan gehecht worden aan de door hem beweerde vervolgingsfeiten omwille van het feit dat hij een Hindoe is.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat

deze motieven deugdelijk zijn. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Hij beperkt zich immers louter tot het ontkennen ervan.

Verzoeker brengt bij zijn verzoekschrift evenwel een document bij van zijn advocaat in Bangladesh waarin bevestigd wordt dat hij Bangladesh heeft moeten verlaten wegens zijn problemen met de moslimgemeenschap van Bangladesh omwille van zijn religieuze overtuiging, doch dit stuk ontbeert elke bewijswaarde. Daargelaten de vaststelling dat dit document louter een fotokopie betreft waaraan de Raad geen bewijswaarde hecht gezien fotokopieën mits knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn, vertoont deze brief opgesteld door zijn advocaat een louter gesolliciteerd karakter en heeft aldus geen enkele objectieve bewijswaarde. Verzoeker slaagt er bijgevolg niet in zijn geloofwaardigheid te herstellen en aannemelijk te maken dat hij valselijk beschuldigd zou zijn van moord.

In de mate verzoeker hekelt dat er geen onderzoek is gedaan over de situatie van de hindoegemeenschap in Bangladesh terwijl deze gemeenschap het voorwerp uitmaakt van vervolgingen vanwege de moslimpartijen, benadrukt de Raad dat het feit tot een bepaalde religieuze groep te behoren, er niet automatisch op wijst dat de asielzoeker wordt vervolgd. Verzoeker moet hierbij een persoonlijke vervolgingsvrees aantonen. Een algemene verwijzing naar de situatie voor Hindoes in Bangladesh volstaat daartoe echter niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees en dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet op zijn ongeloofwaardig asielrelaas, in gebreke.

Het feit dat de motieven aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Waar verzoeker tot slot verwijst naar een vonnis van 26 februari 2013 dat de beweerde vervolgingen waarvan hij het voorwerp uitmaakte zou moeten bevestigen, stelt de Raad vast dat dit vonnis niet bij het verzoekschrift is gevoegd noch op enige andere wijze de Raad is bezorgd. De Raad kan dan ook de echtheid ervan niet verifiëren en gaat hier niet verder op in.

Het relaas is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Het voorgaande volstaat om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Bangladesh."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep.

In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden. (RvS arrest nr. 227.364 van 13 mei 2014; RvS arrest nr. 227.365 van 13 mei 2014)

1.4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 22 april 2014, voert verzoekende partij aan dat het onaanvaardbaar is om aan een brief van een advocaat geen bewijswaarde toe te kennen ter staving van een valse beschuldiging en dit omdat deze brief een gesolliciteerd karakter zou hebben. De brief van de advocaat ondersteunt en maakt de valse beschuldiging aannemelijk, mede in aanmerking genomen de vaststelling dat verzoekende partij behoort tot de hindoe-gemeenschap in Bangladesh en de raciale problemen die er in dit land zijn tussen de hindoe- en de moslimgemeenschap. Verzoekende partij besluit dat de hindoe-moslimproblematiek in Bangladesh onhoudbaar is, dat alle eigendommen al verloren zijn en zij daarom ook geen documenten kan voorleggen.

1.4.2. Waar verzoekende partij stelt dat het onaanvaardbaar is om aan een brief van een advocaat geen bewijswaarde toe te kennen ter staving van een beschuldiging omdat deze brief een gesolliciteerd karakter zou hebben, wijst de Raad er op dat aan voorgelegde documenten, hoe dan ook, gesolliciteerd of niet, slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* niet het geval is. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoekende partij nauwelijks informatie kan geven over de zaak waarin zij zou aangeduid zijn als hoofdverdachte. Zo kent zij het nummer van de zaak niet, kan zij niet vertellen in welke rechtbank de zaak wordt behandeld, kan zij amper iets vertellen over de andere verdachten en over het slachtoffer zelf, heeft zij geen concreet idee waarom zij en de andere verdachten beschuldigd worden van de zaak en weet zij niet of er een onderzoek is geweest en of er getuigenverklaringen zijn afgenomen. Dergelijke onwetendheid omtrent de actuele stand van haar problemen wijst op een desinteresse die niet te rijmen valt met het voorhanden zijn van de door haar beweerde vrees voor vervolging. Gelet op deze vaststelling kan er geen geloof worden gehecht aan het voorgehouden asielrelaas en kan er evenmin enige bewijswaarde worden gehecht aan de brief van haar advocaat. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Overigens betreft de brief van verzoekende partij waarnaar zij verwijst geen schrijven van een advocaat maar van de “Bangladesh Hindu Boudda Christian Yokka Parishad” waarin geen enkele toelichting wordt gegeven over een eventuele valse beschuldiging.

Waar verzoekende partij ter terechtzitting nogmaals wijst op de hindoe- moslimproblematiek in Bangladesh, herhaalt de Raad dat het feit tot een bepaalde religieuze groep te behoren, er niet automatisch op wijst dat de asielzoeker wordt vervolgd. Verzoeker moet hierbij een persoonlijke vervolgingsvrees aantonen. Een algemene verwijzing naar de situatie voor Hindoes in Bangladesh volstaat daartoe echter niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees en dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet op zijn ongeloofwaardig asielrelaas, in gebreke.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Bangladesh.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juni tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS